

Les classificacions funcionals. Un repte dels IX Jocs Paralímpics de Barcelona'92

Las clasificaciones funcionales. Un reto de los IX Juegos Paralímpicos de Barcelona'92

Dr. Josep Oriol Martínez i Ferrer

Responsable de Classificacions Generals i Funcionals. Divisió de Paralímpics, COOB'92

RESUM

L'esport de competició generalment sempre està regit per unes regles estrictes i la "justícia" és, per tant, un element essencial en la seva filosofia:

En l'esport paralímpic aquest concepte passa de ser "essencial" a ser "primordial", ja que d'això depèn en gran mesura l'èxit esportiu i organitzatiu. Sense un bon sistema de valoració i classificació, que avui tots creiem que ha de ser de tipus funcional, mai no s'arribarà a assolir el nivell de justícia competitiva que tots desitgem.

Per tant, totes les persones encarregades d'aquesta tasca hem de continuar fermes i esforçar-nos cada vegada més a buscar models operatius que aconseguixin que els Jocs Paralímpics de Barcelona siguin recordats, entre altres coses, com aquells on es van forjar els principis bàsics d'unes classificacions justes i competitives.

Per això necessitem el suport incondicional de les institucions esportives regents, els presidents, directius, tècnics i entrenadors perquè, per damunt de tot, els nostres esportistes compreguin que el seu triomf és degut únicament i exclusiva al seu talent i a l'entrenament sacrificat i l'esperit de lluita.

1. Les classificacions en l'esport de minusvàlids

Tota competició esportiva, sigui del tipus que sigui, ha de posseir com a essència fonamental una base de justícia important per donar igualtat

RESUMEN

El deporte de competición en general siempre está regido por unas reglas estrictas, siendo por tanto, la "justicia" un elemento esencial en su filosofía.

En el deporte paralímpico este concepto pasa de ser "esencial" a ser "primordial", ya que de ellos depende en gran medida el éxito deportivo y organizativo. Sin un buen sistema de valoración y clasificación, que hoy todos creemos debe ser de tipo funcional, nunca se llegará a alcanzar el nivel de justicia competitiva por todos ansiado.

Por lo tanto, todas las personas encargadas de esta tarea, debemos seguir en el empeño y esforzarnos cada vez más en buscar modelos operativos que consigan que los Juegos Paralímpicos de Barcelona sean recordados, entre otras cosas, como aquellos donde se forjaron los principios básicos de unas clasificaciones justas y competitivas.

Para ello necesitamos el apoyo incondicional de las instituciones deportivas regentes, presidentes, directivos, técnicos y entrenadores para que, por encima de todo, nuestros deportistas comprendan que su triunfo se debe única y exclusivamente a su talento y su entreno sacrificado y espíritu de lucha.

1. Las clasificaciones en el deporte de minusválidos

Toda competición deportiva, sea del tipo que sea, debe poseer como esencia fundamental una base de justicia importante para dar igualdad de

d'oportunitats als participants. Així, observem que l'esport de competició s'estructura per edats, sexes, professionals, amateurs (entre altres). Això ens porta a separar els esportistes segons els seus diferents i distints graus de deficiència per poder mantenir en equilibri la balança de la justícia esportiva. Hem d'arbitrar, doncs, sistemes que siguin vàlids i justos per poder diferenciar, classificar i estructurar aquests distints graus de deficiència. Cap deficiència no és igual a una altra, tot i que representi la seqüela d'una mateixa lesió, com per exemple paraplegies de nivell dorsal o nivell lumbar, amputació per sobre o per sota d'una articulació, etc. Per tant, perquè hi hagi una igualtat perfecta hauríem de realitzar competicions d'un sol esportista amb la qual cosa perdriem l'element principal de l'esport de competició, que és la competitivitat la qual, com més gran és, més èxit esportiu representa.

Actualment els únics mètodes que es mostren eficaços per solucionar aquest problema són els sistemes de valoració i classificació per a esportistes minusvàlids, que consisteixen a valorar i classificar els esportistes en grups al més semblants possible quant al seu nivell de deficiència, tenint en compte que el nombre d'esportistes inclosos asseguri un grau de competitivitat acceptable. Se observa en l'evolució del nostre esport que les classificacions de tipus FUNCIONAL són les que en-

oportunitades a los participantes. Así observamos que el deporte de competición se estructura por edades, sexos, profesionales, amateurs (entre otros). Esto nos lleva a separar a los deportistas según sus diferentes y distintos grados de deficiencia para poder mantener en equilibrio la balanza de la justicia deportiva. Debemos pues arbitrar sistemas que sean válidos y justos para poder diferenciar, clasificar y estructurar estos distintos grados de deficiencia. Ninguna deficiencia es igual a otra, aunque represente a la secuela de una misma lesión, como por ejemplo paraplejias de nivel dorsal o de nivel lumbar, amputación por encima o por debajo de una articulación... etc. Por lo tanto, para que existiera una igualdad perfecta deberíamos realizar competiciones de un solo deportista con lo cual estaríamos perdiendo el principal elemento del deporte de competición que es la competitividad, que cuanto mayor es, mayor éxito deportivo representa.

En la actualidad los únicos métodos que se muestran eficaces para solucionar este problema son los sistemas de valoración y clasificación para deportistas minusválidos, que consisten en valorar y clasificar a los deportistas en grupos lo más semejantes posible en cuanto a su nivel de deficiencia, teniendo en cuenta que el número de deportistas incluidos asegure un grado de competitividad acceptable. Se observa en la evolución de

caixen millor dins el concepte de justícia esportiva per a minusvàlids.

2. Evolució de les valoracions i classificacions

L'evolució de les valoracions i classificacions per a esportistes minusvàlids va paral·lela a la pròpia evolució de l'esport de competició per a minusvàlids. Així trobem les seves primeres experiències en els centres d'habilitació que van sorgir després de les dues guerres mundials, creats per atendre les necessitats de totes aquelles persones que van patir calamitats bèl·liques. En aquests centres es va introduir la pràctica esportiva com un mètode molt útil per a la rehabilitació i la readaptació social dels seus pacients. Aviat es passà d'un esport lúdic a un esport competitiu i així foren realitzades les primeres valoracions i classificacions mitjançant mètodes molt simples com ara separar-los per PATOLOGIES, formant així grups de paraplàgics, invidents, amputacions, etc... els quals, al cap de poc temps, s'anaren ampliant amb diferents subgrups segons les diferències de capacitat física que representaven els propis integrants de cada gran grup. Però el nostre esport va anar creixent, tant en practicants com en persones interessades a fomentar-lo. Tot això va afavorir la creació de les federacions internacionals que van agrupar, per a la seva creació, diferents grups de patologies que mantinguessin una certa semblança quant a la seqüela que produïen, suggerint així les valoracions i classificacions de les FEDERACIONS INTERNACIONALS.

ISMGF: (actualment anomenada ISMWSF), que agrupa esportistes amb seqüeles de lesió medul·lar, espines bífides, mielo-meningocele i seqüeles similars; definint un sistema de valoració muscular com a prova bàsica que ens divideix els seus esportistes en 6 classes, amb la subdivisió de la classe 1 en tres ja que representa les seqüeles d'afectació medul·lar cervical.

ISOD: que agrupa d'una banda els esportistes amputats els quals, mitjançant un mètode de valoració de nivell d'amputació, es divideixen en 9 classes distintes. D'altra banda comprèn els designats com "els Altres" que agrupa tots aquells esportistes amb minusvàlues motòriques que no són seqüela de lesió medul·lar, amputació o paràlisi cerebral. Per a la seva valoració s'utilitza el mesurament de l'estat muscular i l'amplitud de moviments de certes articulacions principals de l'aparell locomotor; queden diferenciades, així, 6 classes distintes numerades de la 1 a la 6.

CP-ISRA: que agrupa els esportistes amb seqüeles de paràlisi cerebral. Va crear un sistema de valoració per als seus esportistes basat en mètode

nuestro deporte que las clasificaciones de tipo FUNCIONAL son las que mejor encajan dentro del concepto de justicia deportiva para minusválidos.

2. Evolución de las valoraciones y clasificaciones

La evolución de las valoraciones y clasificaciones para deportistas minusválidos corre paralela a la propia evolución del deporte de competición para minusválidos. Así encontramos sus primeras experiencias en los centros de habilitación que surgieron tras las dos guerras mundiales, creados para atender las necesidades de todas aquellas personas que sufrieron azotes bélicos. En estos centros se introdujo la práctica deportiva como un método muy útil para rehabilitación y readaptación social de sus pacientes. Pronto se pasó de un deporte lúdico a un deporte competitivo, realizándose así las primeras valoraciones y clasificaciones mediante métodos muy simples como fue separarlos por PATOLOGÍAS, formándose así grupos de parapléjicos, invidentes, amputados... etc. que al poco tiempo se fueron ampliando con distintos subgrupos debido a las diferencias de capacidad física que representaban los propios integrantes de cada gran grupo. Pero nuestro deporte fue creciendo, tanto en practicantes como en personas interesadas en fomentarlo. Todo esto favoreció la creación de las federaciones internacionales que agruparon, para su creación, distintos grupos de patologías que mantuvieran una cierta similitud en cuanto a la secuela que producían, surgiendo así las valoraciones y clasificaciones de las FEDERACIONES INTERNACIONALES.

ISMGF: (hoy en día denominada ISMWSF) que agrupa a deportistas con secuelas de lesión medul·lar, espinas bífidas, mielo meningoceles y secuelas parejas; definiendo un sistema de valoración muscular como prueba básica, que nos divide a sus deportistas en 6 clases, estando subdividida la clase 1 en tres ya que representa a las secuelas de afectación medular cervical.

ISOD: que agrupa por un lado a los deportistas amputados los cuales mediante un método de valoración de nivel de amputación se dividen en 9 clases distintas. Por otro lado comprende los designados como "els Altres" que agrupan todos aquellos deportistas con minusvàlues motòriques que no son secuela de lesió medul·lar, amputació o paràlisi cerebral. Para su valoración se utiliza la medición del estado muscular y la amplitud de movimientos de ciertas articulaciones principales del aparato locomotor, se diferencian así 6 clases distintas numeradas de la 1 a la 6.

CP-ISRA: que agrupa a los deportistas con secuelas de parálisis cerebral. Creó un sistema de

des fenotípics i de "performance" i n'han resultat 8 classes diferents definides de la 1 a la 8.

IBSA: que agrupa els esportistes deficients visuals i utilitza mètodes de valoració eminentment oftalmològics que ens els divideixen en tres classes segons la seva agudesa visual i el seu camp de visió.

Tot això ens dona un resultat de **31** classes distintes de tipus físic i **3** de tipus sensorial, amb **5** sistemes de valoració diferents.

Tal com podem observar, aquest gran nombre de classes constitueix un greu problema d'organització i estructuració en competicions de tipus multifederació, com ho són els Jocs Paralímpics, on aquest nombre excessiu de classes comporta una dificultat d'integració del nostre esport i una pèrdua greu de la competitivitat esportiva. És per aquesta raó que hom començà a realitzar intents d'aglutinar esportistes sota criteris de caràcter mèdico-esportius i de funcionalitat de l'esportista, que han anat definint els criteris generals dels sistemes de valoració i classificació **FUNCIONAL**. Aquests sistemes tindran el seu màxim exponent durant la celebració dels IX Jocs Paralímpics de Barcelona '92.

3. Conceptes de valoració i classificació funcional

Observem que han d'existir dos processos previs i imprescindibles a la realització d'una competició d'esportistes minusvàlids perquè resulti integrable en els conceptes de justícia esportiva i igualtat de possibilitats.

En primer lloc cal realitzar un procés d'"ordenació" a través d'una "quantificació" de les diferents seqüeles que presenten els esportistes minusvàlids. Això no és res més que l'anomenada **VALORACIÓ** que ha de portar implícit un concepte d'homogeneïtzació del seu sistema. No es poden ordenar els pesos d'un grup d'individus si tots no estan mesurats amb les mateixes unitats de pesos, ni tampoc si utilitzem bàscules de característiques diferents, elèctrica, romana o hidràulica, etc.

En segon lloc cal realitzar un procés d'"Agrupació" dels esportistes que no és res més que la pròpia **CLASSIFICACIÓ**. Un cop ordenats s'han de crear agrupacions competitives utilitzant criteris que poden ser d'una naturalesa molt distinta; els principals són:

- Estadístic.
- Mèdic.
- Esportiu.
- Tècnic.
- Funcional.
- Organitzatiu.

D'aquests dos processos previs a la competició, el primer és estrictament mèdic, ja que el que es

valoración para sus deportistas basado en métodos fenotípicos y de "performance" resultando 8 clases diferentes definidas de 1 a la 8.

IBSA: que agrupa a los deportistas deficientes visuales y utiliza métodos de valoración eminentemente oftalmológicos que nos dividen a sus deportistas en tres clases según su agudeza visual y campo de visión.

Todo esto nos da un resultado de **31** clases distintas de tipo físico y **3** de tipo sensorial, con **5** sistemas de valoración diferentes.

Como puede observarse, este gran número de clases constituye un grave problema de organización y estructuración en competiciones de tipo multifederación, como lo son los Juegos Paralímpicos donde este excesivo número de clases conlleva una dificultad de integración de nuestro deporte y una pérdida grave de la competitividad deportiva. Es por esta razón que se empezaron a realizar intentos de aglutinar deportistas bajo criterios de carácter médico deportivos y de funcionalidad del deportista, que han ido definiendo los criterios generales de los sistemas de valoración y clasificación **FUNCIONAL**. Dichos sistemas van a tener su máximo exponente durante la celebración de los IX Juegos Paralímpicos de Barcelona '92.

3. Conceptos de valoración y clasificación funcional

Observamos claramente que deben existir dos procesos previos e imprescindibles a la realización de una competición de deportistas minusválidos para que resulte integrable en los conceptos de justicia deportiva e igualdad de posibilidades.

En primer lugar debe realizarse un proceso de "ordenación" a través de una "cuantificación" de las diferentes secuelas que presentan los deportistas minusválidos. Esto no es más que la llamada **VALORACIÓN** que debe llevar implícito un concepto de homogeneización de su sistema. No se pueden ordenar los pesos de un grupo de individuos si no están medidos con las mismas unidades de pesos, ni tampoco si utilizamos básculas de características diferentes, eléctrica, romana o hidráulica, etc.

En segundo lugar debe realizarse un proceso de "Agrupación" de los deportistas que no es más que la propia **CLASIFICACIÓN**. Una vez ordenados deben crearse agrupaciones competitivas utilizando criterios que pueden ser de muy distinta naturaleza siendo los principales:

- Estadístico.
- Médico.
- Deportivo.
- Técnico.
- Funcional.
- Organizativo.

valora en aquest cas són seqüeles o capacitats mantingudes en individus que no posseeixen una integritat física o sensorial total. En el segon, la classificació utilitza, solament en alguns casos, criteris mèdics o paramèdics, mentre que la resta depèn de criteris tècnics i esportius.

Els sistemes de **CLASSIFICACIÓ FUNCIONAL** utilitzen criteris de potencialitat física esportiva de vegades molt lligats als criteris de destresa esportiva, cosa que suposa un risc si no es delimiten correctament els dos criteris per part dels classificadors que els realitzen.

4. Elements i estructures bàsics de les valoracions i classificacions funcionals

Un sistema de valoració i classificació funcional ha de constar, per a les seves preparació i realització, d'un equip "integrat", és a dir ha de reunir per a la seva realització tots aquells elements que puguin aportar aquests conceptes essencials que cal que estiguin presents en aquest sistema.

Metges rehabilitadors: els quals, sens dubte, poden aportar tota la seva experiència sobre valoració i estat de les distintes deficiències susceptibles de beneficiar-se de la pràctica esportiva de competició.

Fisioterapeutes: professionals amb la millor capacitat per poder determinar exactament quin és aquest grau real de discapacitat que presenta l'esportista seguint els criteris de valoració marcats pels equips mèdics.

Metges esportius: especialitzats principalment en esports de minusvàlids físics i sensorials. Aportaran tots els conceptes fisiològics i biomecànics d'adaptació a la pràctica esportiva adaptada a minusvàlids, sempre segons quina sigui la deficiència que presentin.

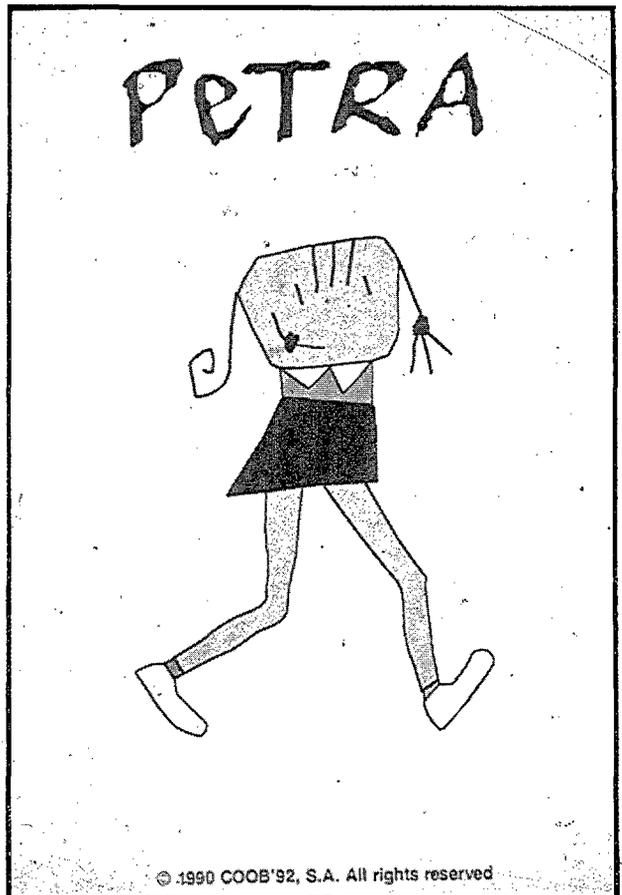
Tècnics esportius: especialitzats en educació física adaptada. Aporten amb una gran exactitud científica els criteris tècnics específics de cada especialitat esportiva practicada per esportistes minusvàlids.

Esportistes en actiu: que ens serviran, amb les seves experiències recollides en aquest mètode o en anteriors, de control de qualitat de cara a modificar o millorar els possibles errors en aplicar-lo a una deficiència concreta.

Aquests equips integrats bàsics s'han d'estructurar esquemàticament de la manera següent:

5. Les classificacions dels IX Jocs Paralímpics Barcelona'92

El projecte de classificacions està previst per cobrir tot l'espectre de necessitats que puguin originar els **IX Jocs Paralímpics de Barcelona'92**.

De estos dos procesos previos a la competición, el primero es estrictamente médico, ya que lo que se valora en este caso son secuelas o capacidades mantenidas en individuos que no poseen una integridad física o sensorial total. En el segundo, la clasificación solamente en algunos casos utiliza criterios médicos o paramédicos, mientras que el resto dependen de criterios técnicos y deportivos.

Los sistemas de **CLASIFICACIÓN FUNCIONAL** utilizan criterios de potencialidad física deportiva muy ligados a veces a los criterios de destresa deportiva, lo cual supone un riesgo si no se delimitan correctamente ambos criterios por parte de los clasificadores que las realicen.

4. Elementos y estructuras básicas de las valoraciones y clasificaciones funcionales

Un sistema de valoración y clasificación funcional debe constar para su preparación y realización de un equipo "integrado", es decir, debe reunir para su realización todos aquellos elementos que puedan aportar esos conceptos esenciales que deben estar presentes en dicho sistema:

Médicos rehabilitadores: que pueden aportar sin duda, toda su experiencia sobre valoración y

Així doncs, les Federacions Internacionals i els seus diversos comitès esportius han dissenyat i homologat 24 tipus de classificacions que hauran de regir i controlar els 15 esports paralímpics de Barcelona'92. D'aquests 24 tipus de classificacions, 9 són de tipus funcional, que corresponen a un 38% del total, i la resta són de tipus general, cosa que significa que més de 2.000 esportistes competiran sota classificacions funcionals, ja que han estat aplicades als esports amb més participació.

Durant les classificacions es comptarà amb la col·laboració de les quatre federacions internacionals i el COOB'92. Aquests organismes han treballat conjuntament en la formació i la selecció de l'equip de classificadors més nombrosos que mai hagin contemplat uns Jocs paralímpics, per tal de garantir uns nivells de classificació coherents i justos. L'equip de classificadors dels IX Jocs Paralímpics és format per 64 classificadors autoritzats, dels quals 14 són espanyols amb titulació internacional. Aquest equip ha començat la seva tasca un any abans de la celebració dels Jocs per tal d'assegurar que un gran nombre d'esportistes ja arribin a Barcelona amb una classificació correcta.

estado de las distintas deficiencias que puedan beneficiarse de la práctica deportiva de competición.

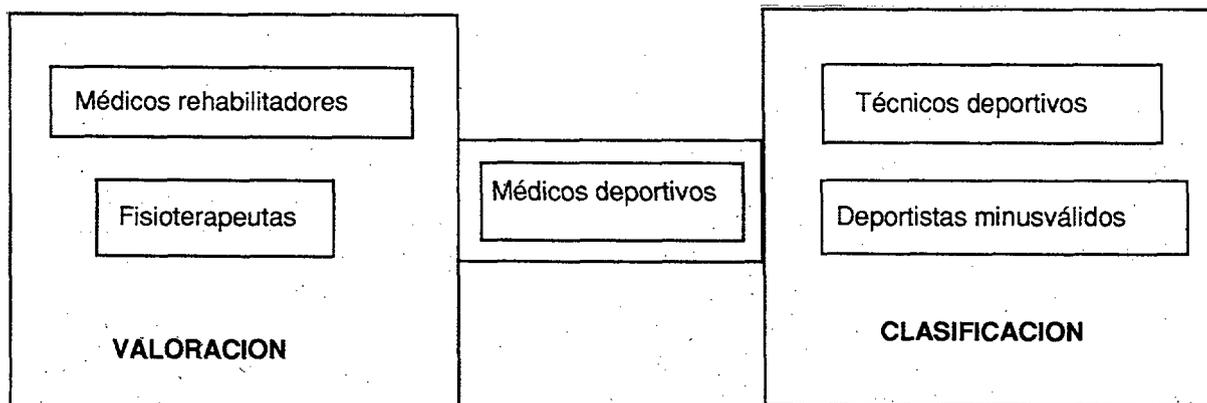
Fisioterapeutas: profesionales con la mejor capacitación para poder determinar con exactitud, cuál es ese grado real de discapacidad que presenta el deportista siguiendo los criterios de valoración marcados por los equipos médicos.

Médicos deportivos: especializados principalmente en deporte de minusválidos físicos y sensoriales. Aportarán todos los conceptos fisiológicos y biomecánicos de adaptación a la práctica deportiva adaptada para minusválidos dependiendo siempre de la deficiencia que presente.

Técnicos deportivos: especializados en educación física adaptada. Aportan con gran exactitud científica los criterios técnicos específicos de cada especialidad deportiva practicada por deportistas minusválidos.

Deportistas en activo: que nos servirán, con sus experiencias recogidas en este método o en anteriores, de control de calidad en vías a su modificación o mejora de posibles errores al aplicarlo a una deficiencia concreta.

Estos equipos integrados básicos deben estructurarse esquemáticamente de la siguiente manera:

El projecte contempla tots els aspectes que envolten les classificacions, com ara instal·lacions adaptades, recursos humans i materials (tecnològics/informàtics) i recursos fungibles.

Evidentment, per realitzar totes aquestes tasques cal gent amb esperit d'abnegació, il·lusió i voluntat que assegurin el triomf dels jocs. Aquest col·lectiu és format pel VOLUNTARIS.

Els IX Jocs Paralímpics utilitzaran dos sistemes de classificacions clarament diferenciats, ja que hi ha esports on les minusvàlues poden competir plegues sense cap mena de desavantatge i altres on cal mantenir la pròpia identitat de cada esportista.

Així doncs, la distribució dels sistemes de classificació és la següent:

5. Las clasificaciones de los IX Juegos Paralímpicos Barcelona'92

El proyecto de clasificaciones está previsto para cubrir todo el espectro de necesidades que puedan originar los IX Juegos Paralímpicos de Barcelona'92.

Así pues, las Federaciones Internacionales y sus diversos comités deportivos han diseñado y homologado 24 tipos de clasificaciones que deberán regir y controlar los 15 deportes paralímpicos de Barcelona'92. De estos 24 tipos de clasificaciones, 9 son de tipo funcional, correspondiendo a un 38% del total, y el resto son de tipo general, lo que significa que más de 2.000 deportistas competirán

General

Es fa una avaluació del grau de discapacitat que pateix l'esportista a causa de la seva minusvàlua, sota criteris estrictament mèdics.

En els Jocs Paralímpics de Barcelona s'utilitzaran les classificacions generals de les quatre federacions participants en el següents esports:

bajo clasificaciones funcionales, puesto que se han aplicado a los deportes con mayor participación.

Durante las clasificaciones se contará con la colaboración de las 4 federaciones internacionales y el COOB'92. Estos organismos han trabajado conjuntamente en la formación y selección del

IBSA	ISMWSF	ISOD	CP-ISRA
Atletismo	Weightlifting	Ciclismo	Atletismo
Ciclismo	Tenis	Powerlifting	Boccia
Goalball	Tiro Arco	Tenis	Ciclismo
Judo		Tiro Arco	Fútbol-7
Natación			Powerlifting
			Tenis
			Tiro Arco

Funcional

Es valora la capacitat física i esportista que desenvolupa un esportista amb minusvàlua en un esport determinat sota el control de classificadors especialitzats en cada un dels esports.

En el Jocs Paralímpics de Barcelona s'utilitzaran les classificacions funcionals en els següents esports:

equipo de clasificadores más numerosos que jamás hayan contemplado unos Juegos Paralímpicos, para así garantizar unos niveles de clasificación coherentes y justos. El equipo de clasificadores de los IX Juegos Paralímpicos está formado por 64 clasificadores autorizados, de los que 14 son españoles con titulación internacional. Este equipo ha comenzado su tarea un año antes de la celebración de los Juegos para así asegurar

Atletismo (ISOD/ISMWSF)	Tiro Olímpico
Baloncesto	Voleibol
Natación	Tenis de Mesa

La ubicació bàsica per realitzar les classificacions funcionals estarà en el CENTRE DE CLASSIFICACIONES, dins la Vila Paralímpica i es disposarà d'una subseu a les instal·lacions de les Piscines Bernat Picornell.

que un gran número de deportistas ya lleguen a Barcelona con una clasificación correcta.

El proyecto contempla todos los aspectos que rodean las clasificaciones, como instalaciones adaptadas, recursos humanos y materiales (tecnológicos/informáticos), y recursos fungibles.

6. Característiques de les classificacions mèdiques, per esports, en els paralímpics de Barcelona'92

Les característiques que distingeixen les classificacions mèdiques les trobem inicialment en el marc de les respectives federacions. Tenim, així:

Atletisme

CP-ISRA:	De la classe 2 a la 8
IBSA:	De la classe B1 a la B3
ISMWSF:	Pista: de la classe T1 a la T4 Camp: de la classe F1 a la F8
ISOD:	Pista: de la classe A1 a la A9 Camp: de la classe A1 a la A9
Els Altres:	Pista: de la classe LAT1 a la LAT2 Camp: de la classe A1 a la A9
Els altres:	De la classe LAF1 a la LAF6 (llançaments).

Bàsquet

ISMWSF:	De la classe 1 a la 4 (són 7 classes) amb sistema de puntuació en joc.
---------	--

Boccia

CP-ISRA:	Classes 1 i 2
----------	---------------

Ciclisme

CP-ISRA:	Divisió 2: Classes 5-6 Divisió 3: Classes 5-6 Divisió 4: Classes 7-8
IBSA:	Classes B1-B3
ISOD:	Classes LC1-LC3

Esgrima

ISMWSF/ISOD:	De la classe 2 a la 4
CP-ISRA:	Classes 4, 5, 7 i 8

Futbol-7

CP-ISRA:	De la classe 5 a la 8
----------	-----------------------

Goalball

IBSA:	De la classe B1 a la B3
-------	-------------------------

Halterofília (Powerlifting)

ISOD:	De la classe A1 a la A4
El Altres:	A valorar
CP-ISRA:	Totes les classes són elegibles.

Halterofília (Weightlifting)

ISMWSF:	A valorar (per pesos).
---------	------------------------

Evidentement per realitzar totes aquestes tasques, se necessita gent amb un esperit d'abnegació, il·lusió i voluntat que asseguri el triomf dels jocs. Aquest col·lectiu està format per LOS VOLUNTARIOS.

Los IX Jocs Paralímpics utilitzaran dos sistemes de classificacions clarament diferenciats, ja que existeixen esports on les minusvàlies poden competir juntes sense cap tipus de desavantatge i altres on s'ha de mantenir la pròpia identitat de cada deportista.

Assí doncs, la distribució dels sistemes de classificació és la següent:

General

Se fa una avaluació del grau de discapacitat que pateix el deportista a causa de la seva minusvàlia, segons criteris estrictament mèdics.

En els Jocs Paralímpics de Barcelona s'utilitzen les classificacions generals de les 4 federacions participants en els següents esports:

Funcional

Se valora la capacitat física i esportiva que desenvolupa un deportista amb minusvàlia en un determinat esport sota el control dels classificadors especialitzats en cadascun dels esports.

En els Jocs Paralímpics de Barcelona s'utilitzaran les classificacions funcionals en els següents esports:

La ubicació bàsica per realitzar les classificacions funcionals estarà en el CENTRO DE CLASIFICACIONES, dins de la Vila Paralímpica, i s'hi disposarà d'una subsecció en les instal·lacions de les Piscines Bernat Picornell.

6. Característiques de les classificacions mèdiques, per esports, en els Paralímpics de Barcelona'92

Les característiques que distingeixen les classificacions mèdiques les trobem inicialment en el marc de les respectives federacions, així tenim:

Atletisme

CP-ISRA:	De la classe 2 a la 8
IBSA:	De la classe B1 a la B3
ISMWSF:	Pista: de la classe T1 a la T4 Camp: de la classe F1 a la F8
ISOD:	Pista: de la classe A1 a la A9 Camp: de la classe A1 a la A9
Los Otros:	Pista: de la classe LAT1 a la LAT2 Camp: de la classe A1 a la A2

Judo

IBSA: De la classe B1 a la B3

Natació

ISMWSF: De la classe 1 (A, B i C) a la 6

CP-ISRA: De la classe 1 a la 8

ISOD: De la classe 1 a la 9

Els Altres: De la classe 1 a la 6

IBSA: De la classe B1 a la B3

La divisió d'aquestes classes és la següent:

SB: Hi ha dues classes per a braça.

S: Hi ha 10 classes per a Lliure, Esquena i Papallona.

SM: Mixta, en relació amb les altres.

Tennis

ISMWSF: L'únic requeriment és la pèrdua de la funció en alguna de les extremitats (cadira de rodes).

Tennis de Taula

CP-ISRA/ISMWSF/ISOD

- Cadira de rodes: De la classe 1 a la 5
- Dempeus: De la classe 5 a la 10

Los Otros: De la classe LAF1 a la LAF6 (lançaments).

Baloncesto

ISMWSF: De la classe 1 a la 4 (son 7 classes) con sistema de puntuación en juego.

Boccia

CP-ISRA: Clase 1 y 2

Ciclismo

CP-ISRA: División 2: Clases 5-6

División 3: Clases 5-6

División 4: Clases 7-8

IBSA: Clases B1-B3

ISOD: Clases LC1-LC3

Esgrima

ISMWSF/ISOD: De la classe 2 a la 4

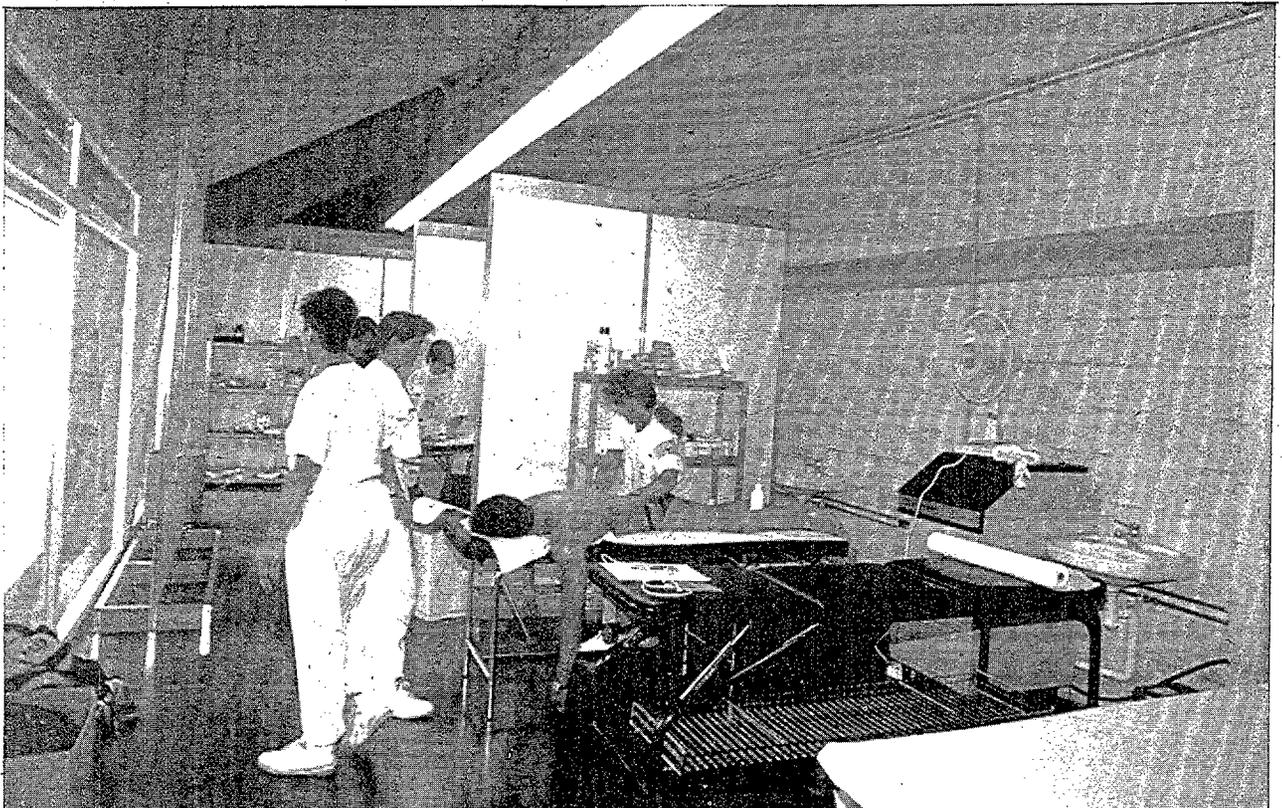
CP-ISRA: Clases 4, 5, 7 y 8

Fútbol-7

CP-ISRA: De la classe 5 a la 8

Goalball

IBSA: De la classe B1 a la B3

Tir amb Arc

CP-ISRA: Divisió 4: Classes 7-8
ISOD: De la classe 1 a la 9

ISMWSF:

- Cadira de rodes: Classes 1 i 2
- Dempeus: Minusvàlua mínima.

Tir Olímpic

CP-ISRA/ISMWSF/ISOD

- Cadira de rodes: SH2 (A-B), SH3, SH4 (A-B-C).
- Dempeus: SH1

Voleibol

- Dempeus: ISOD: De la classe A1 a la A8
Els Altres: A valorar.
CP-ISRA: Classes 7-8
ISMWSF: Classes 5-6
- Asseguts: CP-ISRA/ISMWSF/ISOD/Els
Altres: a valorar amb sistema
de puntuació en joc .

Per aclarir una mica aquesta temàtica difícil de les classificacions hem de dir que totes les classes enumerades tenen un ordre creixent, és a dir com més baix és el nombre més discapacitat hi ha. Per exemple, en les classes 1-5, la classe 1 tindrà una discapacitat més gran que les 2, 3, 4 i 5, mentre que la classe 5 tindrà una qualitat física més bona.

Durant la primera quinzena del mes de setembre de 1992, més de 3.000 esportistes minusvàlids del món lluitaran per aconseguir els preuats metalls olímpics. Per això, sens dubte, hauran hagut de vèncer un munt de dificultats en els seus països respectius que sempre són més grans si són persones minusvàlides en un esport amateur.

És responsabilitat dels equips de classificació per a esportistes minusvàlids no defraudar-los realitzant unes classificacions justes, objectives i equilibrades perquè sigui el talent esportiu, l'esperit de lluita i l'entrenament sacrificat els que decideixin el destí de l'or, la plata i el bronze paralímpics.

Halterofília (Powerlifting)

ISOD: De la classe A1 a la A4
Los Otros: A valorar
CP-ISRA: Todas las clases son elegibles.

Halterofília (Weightlifting)

ISMWSF: A valorar (por pesos).

Judo

IBSA: De la classe B1 a la B3

Natación

ISMWSF: De la classe 1 (A, B y C) a la 6
CP-ISRA: De la classe 1 a la 8
ISOD: De la classe 1 a la 9
Los Otros: De la classe 1 a la 6
IBSA: De la classe B1 a la B3

La división de estas clases es la siguiente:

SB: Hay 2 clases para Braza.
S: Hay 10 clases para Libre, Espalda y Mariposa.
SM: Mixta, en relación con las otras.

Tenis

ISMSWF: El único requerimiento es la pérdida de la función en alguna de las extremidades (silla de ruedas).

Tenis de Mesa

CP-ISRA/ISMSWF/ISOD
• Silla de ruedas: De la classe 1 a la 5
• De pie: De la classe 5 a la 10

Tiro con Arco

CP-ISRA: Divisió 4: Classes 7-8
ISOD: De la classe 1 a la 9

ISMWSF:

- Silla de ruedas: Clase 1 y 1
- De pie: Minusvalía mínima.

Tiro Olímpico

CP-ISRA/ISMWSF/ISOD

- Silla de ruedas: SH2 (A-B), SH3, SH4 (A-B-C).
- De pie: SH1

Voleibol

- De pie: ISOD: De la classe A1 a la A8
Los Otros: A valorar.
CP-ISRA: Classes 7-8
ISMWSF: Classes 5-6
- Sentados: CP-ISRA/ISMWSF/ISOD/Los
Otros: a valorar con sistema de
puntuación en juego.

Para aclarar un poco esta difícil temática de las clasificaciones, hay que decir que todas las clases enumeradas tienen un orden creciente, o sea, cuanto más bajo es el número, más discapacidad existe. Por ejemplo, en las clases 1-5, la clase 1 tendrá una discapacidad mayor que la 2, 3, 4 y 5, mientras que la clase 5 tendrá una mayor calidad física.

Durante la primera quincena del mes de septiembre de 1992 más de 3.000 deportistas minusválidos del mundo van a luchar por conseguir los preciados metales olímpicos. Para ello, sin duda, habrán tenido que vencer multitud de dificultades en sus respectivos países que siempre son en mayor cuantía si se trata de personas minusválidas en un deporte amateur.

Es responsabilidad de los equipos de clasificación para deportistas minusválidos no defraudarles realizando unas clasificaciones justas, objetivas y equilibradas para que sea el talento deportivo, el espíritu de lucha y el entreno sacrificado, los que decidan el destino del oro, la plata y el bronce paralímpicos.

